

men derefter vil det være reglen, at alle gennemfører eksamen, som det hidtil har været tilfældet ved forskoleseminarierne. Dog kan selvfølgelig også en senere opstået gennemgående sløjhed eller vidtdreven forsømmelighed i de to sidste klasser medføre bortvisning.

Flertallet har med hensyn til spørgsmålet om en ændring af eksamensformen haft opmærksomheden henvendt på ordningen i Sverige, hvor afgangseksamen ikke er omgærdet med samme højtidelighed eller lægger beslag på nær så lang tid som den danske, idet så godt som hele karaktergivningen er lagt i seminariets egen hånd og er baseret på det arbejde, som eleverne i årenes løb har udført i seminariets klasser, mere end på resultatet af overhøringen i de forholdsvis få fag, som eksamen omfatter. Når flertallet dog ikke har ønsket at stille forslag om at overføre den svenske ordning til Danmark skyldes det, at denne ordning har nødvendiggjort, at der med visse mellemrum gives eleverne terminskarakterer i alle fag, hvilket ikke kan undgå at lægge et bånd på den daglige undervisning. En ordning, hvorefter bedømmelsen helt eller delvis bygges på årskarakterer, vil således let føre til mere kontrol og føre mere prøve ind i undervisningen end den årlige eksamen. En ordning, hvorefter årskarakteren skulle gælde halvt ved eksamen — hvad man fra anden side har været inde på — vil i væsentlig grad ophæve eksamens betydning, idet censor får meget ringe indflydelse på det endelige resultat. Derfor har flertallet ikke ment at kunne gå ind for en ordning med årskarakterer.

Et mindretal (*Stegger Nielsen*) mener, at det af afgangsbrevet må fremgå, om den pågældende kan påtage sig undervisning i sang, legemsøvelser, sløjd og skolekøkken.

Med hensyn til sang og legemsøvelser kræves efter den nuværende ordning en fagkarakter af henholdsvis g÷ og g., for at den pågældende på sit eksamensbevis skal kunne få påtegning om at kunne varetage undervisning i skolen i disse fag. Man finder det ikke rimeligt i disse fag mere end i mange andre at kræve en minimumskarakter, for at en lærer kan overtage faget, og mener, at der med hensyn til disse fag må følges samme regler som ved alle de andre. De dimittender, der overhovedet ikke har deltaget i undervisningen i disse fag, vil efter § 24, stk. 4, få en påtegning om, at de ikke kan overtage denne undervisning.

Med hensyn til sløjd og skolekøkken vil det jo altid fremgå af eksamensbrevet, om dimittenden kan påtage sig undervisning i faget, idet de, der har taget undervisning i faget, vil have eksamenskarakter deri.

Et mindretal (*Arvin, Bjørneboe, G. Hasselriis, Kålund-Jørgensen og Stenberdt*) kan ikke tiltræde forslaget om, at der kun skal afholdes prøve i sproglig dansk, regning og eet fremmed sprog samt de særlige „liniefag“, hvori de enkelte elever har uddannet sig til undervisning i eksamensklasserne eller de nye manuelle fag, medens der for alle de øvrige fag kun skal gives en af rektor efter forhandling med lærerrådet affattet udtalelse om elevernes kundskaber og egnethed for lærergerningen.

Mindretallet finder det for det første inkonsekvent, at der ud fra samtlige obligatoriske folkeskolefag vilkårligt vælges to, der gøres til eksamensfag, medens alle de øvrige samt pædagogik og praktisk skolegerning bliver eksamensfrie. For det andet forstår man ikke, hvorfor der skal holdes eksamen i de to nye manuelle folkeskolefag, sløjd og skolekøkkengerning, der kan vælges som „liniefag“, mens der ikke må afholdes eksamen i de øvrige manuelle fag. Ligeledes anser man det for uheldigt, at der skal afholdes eksamen i det liniefag, eleverne kan vælge for at uddanne sig som eksamensskolelærer, når der ikke må afholdes eksamen i den store mængde af folkeskolefag, som så at sige alle dimittenderne